

ELOGI D'UN REFERENT INTEL·LECTUAL

Ignasi Aragay, Rosa Regàs, Ferran Mascarell, Jordi Garcés, Jordi Amat i Vicenç Villatoro ahir al CCCB. FRANCESC MELCION

La modernitat són els dos whiskys de l'immens Bohigas

L'arquitecte presenta un llibre d'articles i rep un homenatge pels 90 anys

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Visito un botiguer de vell del carrer Elisabets. Sempre em guarda llibres estranys, pel·lícules introbables i tota mena de papers i rampoines que sap que m'agraden. Li explico que em dirigeixo a un acte d'homenatge a Oriol Bohigas i de sota una pila de DVD's i revistes em treu un llibre: "Mira't això". És *Proceso y erótica del diseño*, editat per La Gaya Ciencia l'any 1978. El títol és fascinant. El fullejo, té aspecte de clàssic, caço consideracions sobre el dibuix i la seva importància en el desenvolupament de tot projecte creatiu. El dibuix, l'esbós, el croquis, la visualització immediata d'una idea que tens al cap. Quina idea tan senzilla, suggerent i inspiradora.

En efecte, al CCCB s'hi presenta el llibre *Elogi de la modernitat*, editat per Arcàdia amb la col·laboració de l'ARA. És una selecció de quaranta articles de Bohigas publicats entre 1953 i 2013. La tria ha anat a càrrec d'Ignasi Aragay, que ha espigolat entre setanta anys d'articulisme d'aquest home cabdal de l'arquitectura, la cultura i el pensament a casa nostra l'últim mig segle. A més a més de la presentació en societat del

llibre, l'acte s'ha concebut com un homenatge a Bohigas, que aquest diumenge compleix noranta anys. Hi veig Pere Portabella, Xavier Rubert de Ventós, Jordi Coca, Esteve Bonell, Jorge Herralde, Rosa Regàs, Borja de Riquer, Montserrat Tura, Òscar Dalmau, Antoni Bassas, Marina Garcés, Benedetta Tagliabue, Federico Correa, Narcís Serra, Antoni Llena, Antoni Bernad, Jordi Casassas...

Passió per polemitzar

El llibre és certament interessant. Constata d'entrada la passió de l'autor pel gènere epistolar aplicat a l'articulisme. O cosa que ve a ser el mateix: la voluntat de confrontació i refutació d'idees alienes amb les quals no està d'acord. O dit més clarament: el seu esperit contestatari i polemista. Al'article *Cursis* (1997), destrossa d'una revolada Joan Corbella, Núria Feliu, el Màgic Andreu, mossèn Ballarín i Josep Maria Subirachs. Aquest últim per evidents concomitàncies amb la Sagrada Família, una de les fòbies més públiques de Bohigas. De fet, tant Jordi Amat com Rosa Regàs la mencionen com a exemple paradigmàtic de la personalitat ferma en la dissidència que encarna el personatge.

Amat no dubta gens a l'hora de trobar el qualificatiu més adequat per a ell: modern. Menciona les múltiples facetes, càrrecs i aventures culturals que ha viscut al llarg dels anys: el seu estudi professional, Edicions 62,

Guia
Mascarell destaca que s'ha oposat al mal gust, la corrupció i la partitocràcia

Esperit
Ignasi Aragay n'alaba les idees progressistes i catalanistes i la joia de viure

l'Escola d'Arquitectura, l'Ateneu, la regidoria de l'Ajuntament... En aquest mateix sentit Ferran Mascarell reitera també la personalitat "gegantina i captivadora" de Bohigas, la seva intel·ligència superlativa i la gran capacitat d'il·luminar camins i oposar-se sempre al mal gust, la corrupció, la mediocritat i la partitocràcia. Sinònims ben triats.

Aragay destaca deu punts que concreten la personalitat immensa de Bohigas i que es poden resumir en la capacitat revolucionària que ha suposat la seva praxi arquitectònica i urbanística, les seves idees catalanistes i progressistes i la reivindicació sempre creativa de la joia de viure. "Després d'una llarga i apassionada xerrada, coronar-la amb un whisky", suggereix Aragay. "Amb dos!", corregeix Regàs, molt atenta i coneixedora preferencial de la personalitat de qui durant uns anys va ser la seva parella.

L'escriptora dedica al seu amic una poesia "ridícula i cursi": "Són noranta anys passats d'una revolada. Noranta anys gravats al fons del cor. L'any 1925 tot era una promesa. Fa noranta anys només que tot ha començat". No la trobo cursi. Sintetitzo amb poques i clares paraules tants anys i tants records compartits. Com un dibuix, en efecte, de traç precís i bonic. Eròtic, potser. —